

chef geconstateerd, moest zich dus – als goed volgelijng – óók boos toonen en beet mijn vader een kort bevel toe, waaraan deze natuurlijk voldeed. Bij den commandant gekomen, hoorde hij de vraag: „Kèpelmèster, wèt is dit voor een marsch die jelui dèr gespeeld hebt?”

„Overste, de titel is zoo en zoo, en” . . . „Zwijg èsjeblieft, hoe kun je zoo'n ding lèten spelen?” (Let op de logica die ligt in 't zwijg-gebod met een daarop volgende vraag!) „Wij vonden den marsch allen heel” . . . „Zwijg èsjeblief; je speelt dèt ding nooit meer!”

Mijn vader salueerde en zweeg.

Bij het terugmarcheeren naar de stad liet hij echter denzelfden marsch spelen. De commandant, thans beter gestemd, „verzocht” zijn adjudant den kapelmeester te „vragen” even bij hem te komen. De adjudant die de zon der vriendelijkheid schijnen zag, etc. etc. (zie boven, m.m.) was de vriendelijkheid zelve en versuikerde het bevelend verzoek nog iets meer.

Met een vriendschappelijk tikje op den schouder van den kapelmeester, zegt de commandant: „Hutschenruyter, dàt was nu eerst een marsch die jelui daar 't laatst hebt gespeeld!”

Een meer practisch en minder oprecht man dan mijn vader zou hebben gezwezen; maar dat kon hij – waar onrecht geschiedde – niet. „Overste, het is dezelfde marsch, „dien U bij 't binnenkomen van het veld hebt afgekeurd”. – „Dan heb je hem nu zooveel beter laten blazen.” Dit antwoord natuurlijk bezegeld met den nationalen vloek.

Het is een staaltje uit vele!

Tusschen den kolonel en de andere officieren was de verstandhouding langzamerhand gespannen geworden, en daar eerstgenoemde een zeer bijzondere ingenomenheid met het muziekkorps en zijn leider toonde, wisten de malcontenten dat zij hem het meest konden grieven door hem, op dit punt, den voet dwars te zetten.

De geldelijke middelen waarvan het muziekkorps bestond waren: een geringe retributie voor de diensten bij de schutterlijke oefeningen, een niet onbelangrijk bedrag van de